

— Вѣрно ли е, че пакъ подготвяте бунтъ протѣвъ свѣтлия ни самодържець Бориль? Вѣрно ли е, че плетете мрежитъ си и извънъ границитъ на държавата? Съ кого сте въ връзка? Кой ви помага? Ломбардитъ ли? Венгритъ ли?

— Не знамъ — бѣ неизмѣнниятъ отговоръ.

— Кой отъ куманскитъ войводи сж съ васъ? Кой пренася посланията на младия Асенъ?

Мълчание.

И отново подземиеото се изпълни съ димъ и мирисъ на изгорѣло месо, съ остри викове и гнѣвни ругатни, съ предсмъртни стонове. Добромиръ вързаха за киткитъ съ две дебели въжета, които преминаха презъ една греда и го издигнаха високо въ въздуха, а на краката му окачиха тежки камъни. Коститъ му почнаха да прѣщятъ съ зловещъ пукотъ. Употрѣбиха всичко, което можеха и което бѣ въ силитъ имъ, за да изтрѣгнатъ поне една дума, едно име. Чѣсетне запалиха огънь подъ огроменъ казанъ, пѣленъ съ зехтинъ.

Все пакъ купчинитъ праздни листа, останаха ненаписани.

Никой не можа да узнае, че великиятъ войвода Радулъ и стариятъ Илиница сж били между съзаклятниците.

Ржцетъ имъ бѣха развързани за нова дейность.

28.

Стенитъ на стаята тънѣха въ сѣнка. Само свѣтлината на огъня прѣскаше наоколо горещо червено сияние, което обгръщаше съ руменъ отсѣнѣкъ нѣжната фигура на Мария. Тя отпусна хурката съ ленена дребница, обърна се къмъ прага, кждето тихо бѣ застаналъ Анри.

Бѣлата хрътка скочи и тръгна къмъ императора, който държеше нѣкакви книжа въ ржка. Лицето му бѣ загрижено. Той седна на ниско столче край камината, загледанъ въ игривитъ пламъци. Бѣ топло и приятно. Леко ухаение на амбра и мускусъ се носѣше изъ въздуха. Анри погледна къмъ жена си, която не сваляше взоръ отъ него. Тревожна бръчка пресичаше гладкото ѝ чело.

— Лоши вѣсти ли имате, съръ . . .